

KERÉK IMRE

Hommage à Buda Ferenc

*Krisztus-borostás mezőmre
szállong fekete vaspörnye:*

*abogy a gyertya e csonkig ég
magát emésztve másokért:*

*Bruegel konc-leső varjait
úzza szigorú szél süvít,*

*sugarammal szegényeket,
didergőket melengetek,*

*Ezüstlő Advent havában
deresül hajam, szakállam –*

*szép új világ balekjait,
s pörölnöm kell értük, amíg*

*mi hója már, mi hója még? –
Eliramodott hetven év,*

*torkomból kifakad a hang;
bitem, varázsló vasharang,*

*s ma is mázsa gond szívemen,
de mi hátra van: végezem,*

*kongass, ne halkulj sohasem,
s őrizz, megtartó szerelem!*

Szeptemberi hexameterek

*Ánizs, vadszegfű virít és hajlongva lobognak
még a kakukkfű vadlila gyertyácskái a szélben.
Erdei ösvény mentén som kínálja bogyóit.
Pirkadt héjú vadalmák ringnak. Sárgul a vackor,
száraz fűre, avarra hull fanyarízú gyümölcse.
Már szeptember lépked a tájon, vad seregélyhad
surrog lassú lépte nyomán, dézsmálja göcsörtös
tőkék mézteli tógyét. Rozsdáll róten a dombhát
hályog száll az acélkék tó tükrére. Az éjek
mind hosszabbak, a nap rövidebben járja be útját.
Emlék már csak a nyár. Fürgén, sebesen tovaiillant,
mint remegő-félénk őz durva kopócsabolástól.
S ellobbant fényét, tüze lángját majd csak az álmok
őrzik, amíg üszök és hamu nem lesz hült parazsából.*

